

[Rasmussen Flemløse.]

Forhandlingens Slutning tillade mig at forelaa Udvalgsbehandling.

Johs. Hansen : Paa mit Partis Vegne kan ogsaa jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget. Jeg skal ikke sige mange Ord om Lovforslaget, kun udtale Anerkendelse af den Maade, hvorpaa det er lykkedes den højtærede Minister at løse et meget vanskeligt Spørgsmaal, et Spørgsmaal af den Art, at det har krævet overlegen Dygtighed i Behandlingen og Samarbejde mellem forskellige Partier for at naa til en til alle Sider tilfredsstillende Løsning. Jeg synes, at Ministeren med heldig Haand i Forslaget, som det foreligger her, har naaet et Resultat, man har Grund til at erklære sig tilfreds med.

I denne Forbindelse vil jeg gøre opmærksom paa, at vi fra vor Side har været klar over, at det var nødvendigt at komme Landbruget til Hjælp i denne Krisetid; det har vi vist gennem den Lovgivning, vi i det sidste Par Aar har været med til at gennemføre. Paa den anden Side har vi ikke ønsket at skabe en Reform paa dette Omraade, der kunde betyde, at Landbruget som Følge af en varig, en fast Lettelse af Ejendomsskatterne, naar gode Tider kom, havde Mulighed for en Prioritering, der efter vor Anskuelse ikke er ønskelig. Som Lovforslaget nu er opbygget, faar Landbruget i den Krisetid, vi befinder os i, en Hjælp, der i Øjeblikket vil andrage 20 Mill. Kr., til Lettelse af Ejendomsskatterne. Hvis Konjunkturerne imidlertid bliver bedre for Landbruget, vil denne Lettelse delvis aftage; der kan komme det Tidspunkt — vi haaber, det kommer —, da denne Hjælp, dette Tilskud fra Staten, helt ophører. Man kan derfor ikke sige, at der her er Tale om en permanent, en fast Nedsættelse af disse Skatter; der er Tale om en konjunkturbestemt Regulering og Hjælp til Betaling af dem.

Nu ved jeg godt, det bliver sagt, at det ikke alene er Landbruget, der faar Lettelse i sine Ejendomsskatter, saaledes som Lovforslaget er formuleret. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at sammenlignet med det Lovforslag, der var fremme i Fjor, og som drejede sig om et dobbelt saa stort Beløb, er den Lettelse, Landbruget faar, en forholdsvis større Procent af Tilskuddet, end Landbruget vilde have faaet efter Forslaget i Fjor. Ogsaa det er lykkedes ved Lovforslaget, at Landbrugets Part i Lettelsen bliver større end ved at nedsætte Ejendoms-

skatterne paa Grundlag af det nævnte Forslag.

Jeg ønsker at understrege som en Vinding ved dette Lovforslag, at § 50 i Fremtiden bortfalder; hvis det Øjeblik skulde komme, da der bliver Tale om, at Amtsrædene faar Adgang til atter at paaligne de personlige Skatteydere en Del af Skattebyrden til Amtskommunen, bliver det ikke den gamle § 50, der bliver Brug for, men en Paaligning vil ske paa Statsskatteyderne, det vil sige den Del af Skatteyderne, som har den største Skatteevne, medens de mindste Skatteydere, de, der er kommunale Skatteydere uden at svare Statsskat, bliver fritaget.

Overhovedet mener jeg, at Lovforslaget er af den Art, at der er al mulig Grund til at ønske, at det maa blive velvilligt og hurtigt behandlet og snart gennemført i dette høje Ting, og hertil kan vi for vort Vedkommende tilsige den højtærede Minister vor Støtte.

S. Rasmussen : Jeg kan ikke tilsige Lovforslaget en lignende Støtte som den, den ærede sidste Taler (Johs. Hansen) lovede. Medmindre Lovforslaget i Udvalget — jeg hører jo nu, at det skal henvises til et Udvalg — undergaar betydelige Forandringer, kan man ikke vente Støtte til dets Gennemførelse fra vor Side. Hermed skal ikke være sagt, at vi fra vor Side ikke ønsker en Lettelse af Landbrugets Skatter, særlig af Skatten paa fast Ejendom; enhver vil kunne forstaa, at vi ønsker en saadan Lettelse, efter at vi har stillet Forslag ikke blot om en midlertidig, men en varig Lettelse. Dog mener vi, at det vilde have været retfærdigt, at Landbruget ikke blot blev lettet for 20 Mill. Kr., men for et større Beløb, hvilket vi gav Udtryk for i det Forslag, som jeg havde den Ære at forelægge her i Tinget den 15. Januar 1932. Vi mener ikke, at Lettelsen af Skatterne paa fast Ejendom for Landbruget bør være betinget af Krisen. Vi vil indrømme, at Lettelsen her, selv om den kun andrager ca. Halvdelen af det, vi havde ønsket, og som vi mener er et retfærdigt Krav, betyder en Hjælp i Krisetiden, men som Forholdene har udviklet sig, idet Skatten paa fast Ejendom jo er steget stærkt, mener vi, det vilde have været rigtigt at lette den med et betydeligt større Beløb end her foreslaaet, og at man heller ikke burde have givet Lettelsen en midlertidig Karakter, men gjort den fast. Det kan jo ikke andet end glæde mig, at man fra Venstres Side i sin Tid meget stærkt støttede os i dette — jeg vil her særlig henvisne til